

[Undervisningsministeren.]

Man må erindre, at de private seminarier, af hvilke der nu findes 18, og som alle — undtagen et — er selvejende institutioner, løser en opgave, der ellers fuldt ud ville påhvile det offentlige. De eksisterende 8 statsseminarier ville overhovedet ikke være i stand til alene at forsyne folkeskolen med det nødvendige antal lærere og lærerinder. At private seminarier påtager sig en stor del af den opgave, som ellers måtte løses af statens institutioner, sparer staten for ikke ubetydelige udgifter. Selv ved en for privatseminarierne gunstig tilskudsordning bliver den samlede statsudgift ved deres drift dog ikke så lidt mindre end ved driften af tilsvarende statsinstitutioner, hvor alle udgifter dækkes med 100 pct. af statskassen. Efter forslaget vil statens ydelse til de private seminarier blive forøget fra ca. 8 til ca. 9½ mill. kr. årlig, altså med godt 1½ mill. kr., hvoraf langt størsteparten medgår til en ajourføring af lønningerne i overensstemmelse med den nye tjenestemandsløvs regler. Denne udgiftsforøgelse må forekomme beskeden til dette formål.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg hermed anbefale forslaget til velvillig og hurtig behandling i det høje ting.

Formanden: Uden for dagsordenen giver jeg ordet til det ærede medlem fru Ragnhild Andersen, for at hun som ordfører for forslagsstillerne kan fremsætte et tidligere anmeldt forslag til folketingsbeslutning.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ragnhild Andersen): På den kommunistiske folketingsgruppes vegne har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til folketingsbeslutning angående Danmarks ratifikation af en af den internationale arbejdskonference i Genève i året 1951 vedtaget konvention om lige løn til mandlige og kvindelige arbejdere for arbejde af samme værdi.*

Forslaget går ud på, at folketinget meddeler sit samtykke til, at Danmark ratificerer denne konvention.

Som det fremgår af de bemærkninger, der ledsager forslaget, fandt kvindernes krav om lige løn for lige arbejde allerede international tilslutning i 1919, idet Den internationale Arbejdsorganisation i Genève

fastslog det i sine statutter. Først i 1951 opnåedes i Genève enighed om en konvention herom. Tillige med konventionen vedtoges en henstilling til alle medlemsstater. For begge var der stort flertal, idet 109 stemte for, kun 38 imod, mens 35 afholdt sig fra at stemme.

Såvel konventionen som henstillingen er optrykt som bilag til forslaget til folketingsbeslutning, der omdeles til medlemmerne.

Medens en række lande har ratificeret denne konvention og derved bidraget til, at kvinderne i disse lande kunne opnå fuld lønmæssig ligestilling med mændene, har der fra dansk side ikke været foreslået noget sådant. Det skyldes ikke, at kvinderne i vort land har opnået fuld lønmæssig ligestilling. Vel har kvindelige tjenestemænd i stat og kommuner for flertallets vedkommende tilkæmpet sig lige løn i almindelighed — jeg bruger udtrykkelig ordet „almindelighed“, for heller ikke her er der opnået lønmæssig ligestilling mellem kvinder og mænd — men mig bekendt er ligelønsprincippet kun gennemført til 100 pct. for kvindelige ministres og kvindelige folketingsmedlemmers vedkommende.

Hvad det private erhvervsliv angår, arbejder tusinder af kvinder her side om side med mænd i banker og på kontorer, i butikker, på fabrikker og værksteder og må trods udførelse af samme arbejde som mænd affinde sig med en betydelig lavere løn, ofte trods ganske samme uddannelse som mændene. I mange tilfælde er kvindernes løn for samme arbejde 30-33 pct. lavere, ja, undertiden er forholdet endnu værre.

Der er her efter min gruppes opfattelse tale om en diskriminerende behandling af kvinderne på grund af deres køn, som tåler at sammenlignes med den diskriminering på grund af race, som vi kender fra andre lande. Når kvindernes aflønning sker ikke efter præstation, men efter køn, må det formentlig skyldes, at kvinderne i vide kredse betragtes som en slags lavere stående væsener.

Denne diskriminering af kvinderne i vort land står i skærende misforhold til de påstande, vi daglig stilles over for, om, at vi lever i en „velfærdsstat“, hvor alle demokratiske rettigheder og friheder er sikret alle, og hvor der hersker fuld lige-